ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném v Plzni dne 11.11.2016 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivany Růžičkové a přísedících Ludmily Charvátové a Štefana Asztaloše, **t a k t o** :

Obžalovaná

[redacted] [redacted] ,

nar. [redacted] v [redacted], [redacted], trvale bytem [redacted], [redacted], [redacted], v České republice bytem [redacted], [redacted], t.č. ve vazbě ve Věznici [redacted],

j e v i n n a ,

že

v [redacted], dne 26.3.2016, v přesně nezjištěné době kolem 02.45 hodin, v [redacted], na podlaze v prostoru sprchy poté, co nečekaně při utajovaném těhotenství porodila živé, donošené a mimoděložního života plně schopné dítě ženského pohlaví, po předchozím uvážení dítě usmrtit, jej přikryla ručníkem a poté s časovým odstupem několika minut, za užití velké síly, pravou nohou obutou do plastové pantofle dvakrát šlápla novorozenci na hlavu a tímto jednáním mu způsobila zlomeninu pravé temenní kosti s roztržením vazivového spojení mezi temenními kostmi, rozsáhlé pohmoždění především temenního laloku mozku vpravo, roztržení tvrdé pleny mozkové na konvexitě mozku, zakrvácení pod tvrdou plenou mozkovou, zakrvácení měkkých plen mozkových, rozsáhlé prokrvácení řídkého pojiva měkkých pokrývek lebečních, dva okrouhlé krevní výrony vlevo a vpravo na čele, okrouhlý

krevní výron vpravo na tváři, krevní výron na bradě a otok měkkých tkání v pravé temenní krajině v rámci tzv. porodního nádoru, poté dítě dle předchozího plánu zabalila do ručníku a opustila ubytovnu v úmyslu jej vhodit do nedaleké řeky, kam se jí však pro vysílení porodem dojít nepodařilo, a proto se rozhodla dítě vhodit do kontejneru v blízkosti ubytovny, k čemuž nedošlo, neboť jí před ubytovnou vyhledal její druh [redacted], který dítě odnesl do objektu ubytovny a na místo přivolal v 03.18 hodin zdravotnickou záchrannou službu, která dítě odvezla k hospitalizaci do Fakultní nemocnice v [redacted], kde dítě v 05.04 hodin zemřelo, kdy bezprostřední příčinou smrti bylo poranění nitrolebních struktur při zlomení kostí lebky,

t e d y

jiného úmyslně usmrtila po předchozím uvážení a čin spáchala na dítěti mladším patnácti let,

č í m ž s p á c h a l a

zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku **a**

o d s u z u j e s e

podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **devatenácti (19) roků**.

Podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku se obžalovaná pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s **ostrahou**.

O d ů v o d n ě n í

Z důkazů provedených v hlavním líčení vzal soud za prokázané, že se obžalovaná [redacted] dopustila jednání popsaného v rozsudečném výroku.

Obžalovaná [redacted] v hlavním líčení vyslovila nad svým jednáním lítost s tím, že by chtěla vrátit čas, těžko se jí o tom mluví. Na to se obžalovaná rozplakala a nebyla schopna se dále k věci vyjádřit. Proto byly postupem podle § 207 odst. 2 přečteny výpovědi obžalované, které učinila v přípravném řízení. V rámci těchto výpovědí obžalovaná uvedla, že do České republiky přicestovala se svým přítelem [redacted], který přijel o rok dříve. Bydleli společně s [redacted] dcerou na ubytovně v [redacted]. Někdy v měsíci březnu 2016 zjistila, že je těhotná, neboť již dva měsíce neměla menstruaci a tehdy také registrovala pohyby dítěte. Polekala se, neboť měla stále sny, že jí přítel opustí s oběma dětmi. Tyto pocity měla i dříve, neboť když byla těhotná s dcerou [redacted], tak jí přítel podvedl a po třech měsících se k ní vrátil. Napadlo jí, že porodí někde v lese a dítě dá na řeku, kdy již měla vědomost, kde se v [redacted] řeka nachází. Když by dítě dala na řeku, tak by odplavalo nebo se utopilo. Hlavní varianta byla, že porodí a dá dítě k adopci. K tomu si však nic nezjišťovala. Příteli se o těhotenství nezmínila ze strachu z těch snů, které se jí vracely po jeho nevěře. Bála se, že jí přítel opustí. Se svými rodiči se nebaví, neboť jim vadí, že je „bílá“ a přítel cikán. Jeho rodiče rovněž byli proti jejich vztahu. Když jí přítel podvedl, tak ho „načapala“ v posteli s jinou ženou a dodnes z toho má trauma. Tehdy odešla ke svým rodičům, přítel za ní později

přišel, omluvil se a ona mu odpustila. Matka obžalované jí řekla, že pokud s ním odejde, tak už se nemá vracet a má zapomenout, že má rodiče. Obžalovaná si však za svou rodinu vybrala svého přítele. O těhotenství se nesvěřila nikomu, ani žádné kamarádce, gynekologa nenavštěvovala, ani si neobstarávala informace k adopci.

Dne 25.3.2016 byl pátek, spát šli kolem 22.00 hodin. Postele měli vedle sebe spojené, spali na nich i s dcerou. Poté se vzbudila zpocená, měla zase stejný sen, podívala se na hodinky, bylo 23.30 hodin. Kolem půlnoci šla na WC na společné chodbě a poté se vrátila zpět na pokoj. Nemohla usnout, tak seděla na posteli a přemýšlela nad tím snem. Poté vzala fialový ručník, bylo před půl jednou a odešla do koupelny, chtěla se osprchovat. Na ubytovně jsou tři sprchy, které se dají zamknout, využila prostřední z nich. Ve sprše se svlékla, na sobě měla tričko modré barvy, fialové ponožky, gumové pantofle a žluté kalhoty od pyžama. Ve sprše se zamkla, což dělá vždy. Když pustila vodu, tak jí odtekla plodová voda. Nejdříve se polekala, co se děje, neboť ještě neměla kontrakce. Náhle se kontrakce dostavily a porodila před sprchovým koutem, kde je prostor na převlékání. Porod mohl proběhnout zhruba kolem půl druhé, neměla však u sebe hodinky. Vše se seběhlo velmi rychle. A zase měla stav, kdy viděla, že se jí přítel směje. Rodila čelem ke sprchovému koutu, zády ke dveřím, klečela na zemi a držela se za sprchový kout. Porod začal asi 10 – 20 minut poté, co jí odtekla plodová voda a proběhl rychle. Narodila se holčička, plakala, měla růžovou barvu. Obžalovaná se snažila porodit placentu, neměla však sílu. V té době dítě leželo na ručníku. Obžalovaná vytrhla pupeční šňůru a začala silně krvácet, snažila se také vytrhnout placentu, což řešila maximálně pět minut. Dítě celou dobu plakalo. Stále měla před očima, jak se jí přítel směje, nevěděla, co má dělat, byla úplně mimo. Poté dítě přikryla ručníkem a udělala strašnou věc, kterou neměla udělat. Postavila se, chytla se za sprchový kout a dupla dítěti na hlavu, snažila se to udělat co největší silou, ale už byla unavená. Chtěla, aby už neplakalo, neboť nevěděla, co má dělat, už nemohla. Než na dítě dupla, tak plakalo, poté trošku přestalo. Při dupnutí neslyšela žádný zvuk. Poté měla opět stejný stav, což bylo zhruba za pět minut, kdy podruhé na dítě dupla, a to již menší silou, neboť už nemohla. Dítě již plakalo jen slabě. Pod nohou necítila ani neslyšela žádný zvuk. Poté se polekala, co se stalo, tak to chtěla vyřešit tak, že dítě vezme do náruče a dá ho na vodu, na řeku, jak jí napadlo již předtím. Vzala tedy dítě zabalené do ručníku a chtěla se nejkratší cestou dostat k řece, byla ale vysílená. Když vyšla z ubytovny, tak se vydala směrem k řece, ale už nemohla, tak dítě položila na cestičku za kovovou budovou, od vchodu ubytovny to bylo tak 10 metrů. První, co jí napadlo, když dítě položila na zem, že dítě hodí do kontejneru. Jeden z kontejnerů otevřela, v té době dítě ještě trošku plakalo. Stále měla před očima to samé. Na to přišel její přítel, vzal dítě ze země a utekl s ním dovnitř ubytovny na pokoj. Přítel byl v šoku, obžalovaná mu nic neřekla. Když přišla na pokoj, dítě leželo na posteli a přítel telefonoval ze svého mobilu na pohotovost. Řekl, že obžalovaná porodila a také, že ještě neporodila placentu, což mu obžalovaná sdělila po příchodu na pokoj. Se záchrannou službou hovořila telefonicky i obžalovaná, rovněž informovala o neporození placenty, kterou porodila až v nemocnici, kam jí odvezla záchranka. Lékař jí následně sdělil, že dítě zemřelo. Obžalovaná vůbec nechápala, co se stalo, byla v šoku. Policistům v nemocnici lhala, řekla jim, že porodila v koupelně, kde jí našel přítel a zavolal záchranku. O dupancích jim neřekla. Když policisté odešli, zavolala příteli a vyzvala ho, aby policistům rovněž sdělil, že jí našel v koupelně a nikoli venku. Jak ve skutečnosti porod proběhl, ví pouze policie. Všechno by bylo jiné, kdyby porodila placentu. Pokud by porodila placentu, tak by šla do nemocnice. Činu velmi lituje, neví, proč to udělala. Na ubytovně pomoc nepřivolala, neboť stále měla ty „stavy“, mobil si s sebou do sprchy nevzala. Pokud přemýšlela o adopci, tak se nechtěla nikoho ptát, aby se nedozvěděli, že je těhotná, chtěla to řešit, až v nemocnici porodí. Kočárek, ani jiné věci na miminko neměla. Babyboxy zná, chtěla dítě dát do babyboxu, ale udělala chybu, že neporodila placentu a stále

měla ty stavy. Přítel o jejím těhotenství nevěděl, nespali spolu, jen někdy, vymlouvala se, že jí bolí hlava, že je jí špatně. Snažila se to zakrývat. Celý měsíc, poté, co zjistila, že je těhotná, uvažovala nad dvěma variantami, nad adopcí a vhozením dítěte do vody. V rámci prověrky na místě označila místa, o kterých uvažovala, kde porodí a kde dá dítě na vodu, když zjistila, že je těhotná, nevěděla, v jakém je měsíci, porod byl pro ni překvapením.

V přípravném řízení se obžalovaná rovněž vyjadřovala k SMS komunikaci proběhnuvší mezi ní a jejím přítelem v době, kdy byla hospitalizovaná v nemocnici. K SMS zprávě, v níž nabádala svého přítele ke lži ohledně termínu porodu, uvedla, že již neví, co to znamenalo. Když zjistila, že její přítel to neuvedl stejně jako ona, napsala, že mu děkuje a že půjde do basy. Naznačenou komunikaci si obžalovaná rovněž nevybavila.

V hlavním líčení obžalovaná stvrdila pravdivost výpovědí z přípravného řízení a dále vysvětlila, že měla za to, že je ve čtvrtém měsíci těhotenství, neboť až do ledna měla menstruaci. Jednalo se normální, obvyklou menstruaci. Za dobu, co pobývala v České republice, gynekologa nenavštívila, neboť nevěděla, zda se s přítelem nerozejdou a nepůjde zpět na Slovensko, kde docházela ke gynekologovi jednou za půl roku. Lékaře nevyhledala proto, že se domnívala, že je těhotenství na začátku a byla také v šoku, nevěděla, co má dělat. Byla v takovém rozpoložení, že nic pořádně nevnímala. Na váze moc nepřibrala, tehdy vážila 75 kg, měří 153 cm. Při předchozích těhotenství zjistila hned, že je těhotná, kdy v obou případech navštěvovala gynekologa, na váze rovněž moc nepřibrala. Třetí těhotenství zjistila až v březnu poté, co v měsících lednu a únoru neměla menstruaci, proto si udělala těhotenský test, který byl pozitivní. Ohledně adopce nesháněla žádné informace, neboť se domnívala, že těhotenství je na začátku, že je na to čas. Uvažovala o tom, že pokud dítě donosí, dá ho k adopci. O těhotenství se svému příteli nezmínila, neboť měla stavy ohledně jeho nevěry, kdy jí na Slovensku podvedl, což se jí dodnes honí v hlavě. Má přítele strašně moc ráda, tak mu odpustila, ale stále to má před očima bude to mít až do konce života. Svého partnera nikdy nepodvedla. Bála se, když příteli sdělí, že je těhotná, že jí opustí, neboť předtím jí opustil právě v době, když byla těhotná, o čemž nevěděl. Když se dozvěděl, že je těhotná, tak se k ní vrátil a obžalovaná měla za to, že s ní chtěl zůstat jen kvůli dítěti. O možnosti druhého dítěte se s přítelem nikdy nebavili. Před těhotenstvím se nijak nechránila, měli sex bez ochrany. Na umělém přerušení těhotenství nikdy nebyla. Pokud měla vysvětlit, proč se nesnažila řešit těhotenství možnou interrupcí, když se domnívala, že těhotenství je na počátku, vysvětlila, že byla tak dezorientovaná, že si to vůbec neuvědomila. Nepočítala s tím, že takto rychle porodí, měla za to, že má ještě čas čtyři, pět měsíců. Taková možnost jí však vůbec nenapadla. Těhotenství byl pro ni šok. Pohyby žádné necítila, u předchozích těhotenství je cítila v pátém, šestém měsíci. Za dobu, co se přistěhovala do České republiky, neměla žádné zdravotní problémy, jen chřipku. Pokud by věděla, že se její přítel k jejímu těhotenství postaví tak, jako dnes, tak by určitě nic neudělala. Prostě by porodila a teď by byli celá rodina spolu. Nic příteli neřekla a chtěla odjet za mámou na Slovensko, poradit se. Nyní je s matkou v písemném kontaktu. Nemá vysvětlení pro to, proč se o tom nezmínila v původní výpovědi, byla v takovém rozpoložení, že ani neví, co u výslechu uváděla. Pokud bylo obžalované předestřeno, že uváděla několik variant, a to adopci nebo odložení dítěte na vodu, tak to jí napadlo jen tak, vůbec nevnímala svět. Pokud se měla vyjádřit k tomu, kdy jí napadlo, že dá dítě na vodu, vysvětlila, že to bylo poté, co si udělala těhotenský test. Pak si ale řekla, že je to blbost, aby něco tak strašného udělala. Trošku si vybavuje, že policejnímu orgánu označila místo, které za tímto účelem vybrala. Těhotenství chtěla tajit až do porodu. Zpočátku neměla žádnou představu o porodu, neboť nevěděla, v jakém je měsíci, neměla představu o tom, co se bude dít, kdy porodí. Pokud uvedla, že přemýšlela o porodu v nemocnici, tak to by se samozřejmě o tom přítel dozvěděl a nějak by se situace musela řešit. Obžalovaná připustila,

že na začátku si dítě ponechat nechtěla, nyní by za to dala neví co, kdyby s ním mohla být doma. Když porodila, byla v takovém šoku, že ani nevěděla, jak se jmenuje, byla úplně dezorientovaná. Nevnímala nic, žádnou realitu. Pokud v přípravném řízení uvedla, že dítěti opakovaně dupla na hlavu, a to odstupem pěti minut, tak to dle ní odpovídá. Když dítěti dupla na hlavičku, tak ještě trošku plakalo. Neví, jakou mělo barvu, nic nevnímala. Neví, jak dlouho porod trval, neměla při sobě hodinky. Vyšla ven z ubytovny a chtěla dát dítě na vodu, k tomu místu to bylo tak půl hodiny.

Pokud byla obžalovaná dotazována, zda má vědomost o tom, jakým způsobem je třeba zacházet s novorozenětem, zejména s jeho hlavičkou, uvedla, že nemá. Vzápětí však vysvětlila, že první dvě dcery porodila v nemocnici, dávala na ně pozor, aby se jim nic nestalo. Ví o tom, že se má dávat pozor, aby se chránila hlavně hlavička, což jí učili v porodnici, včetně způsobu, jakým se dítě koupe a jak se o něho má starat. To jí v porodnici ukazovali po prvním porodu, při druhém dítěti to již věděla.

V době předtím, než porodila, její přítel s dcerkou spali. Vůbec nevěděla, že se porod blíží. To zjistila až ve sprše, když jí praskla plodová voda. Neví, jak dlouho byla ve sprše. Neřešila, že silně krvácela, bylo jí na omdlení, už neměla sílu. U předchozích těhotenství se jí nestalo, že by silně krvácela. Z výpovědi obžalované dále vyplynulo, že neporodila placentu, snažila se jí ze sebe vytáhnout a při tom přetrhla pupeční šňůru. Když odcházela z ubytovny, tak dítě plakalo, pomoc žádnou nevyhledala, neboť byla v šoku. Přítel jí následně našel u ubytovny, v té chvíli nic nevnímala. Stála kousek od kontejneru a chtěla jít k řece, ale už nemohla, tak jí přítel našel. Kontejner v plánu neměla, řeku ano, proto se k ní vydala. V době, kdy jí přítel našel, leželo dítě na zemi, plakalo. Když odcházela s dítětem z ubytovny, tak nikoho neviděla. Na ubytovně měla kamarádku [redacted]. Připustila, že byla strašná chyba, že se o těhotenství nikomu nesvěřila. V době, kdy jí odtekla plodová voda, byla nahá a poté došlo k porodu. Oblékla se až po porodu a poté, co přetrhla pupeční šňůru. V oblečení, které měla ve sprše, byla odvezena do nemocnice. Oblečení si oblékla normálně, nic nebylo v nepořádku, neměla nic špatně oblečené. Neví, v kolik hodin šla do koupelny, naposledy se dívala na hodinky za deset minut půl jedné. Ty časy si už nepamatuje.

SMS komunikaci s přítelem v době, kdy byla hospitalizovaná v nemocnici, si obžalovaná nevybavila, toliko informaci o tom, že porodila placentu. V době předtím, než přijela záchranka, se jí přítel na nic neptal, vůbec se spolu nebavili. Neví, proč přítel dal do zastavárny mobil zn. Samsung.

Pokud se týče předchozích porodů, tyto obžalovaná označila za rychlé, rodila v nemocnici. Při posledním porodu jí odtekla plodová voda a asi za dvě minuty porodila. Neví, kolik bylo hodin, ani jak dlouho porod trval.

Ze svědecké výpovědi [redacted], druha obžalované, vyplynulo, že do České republiky přicestoval za výdělkem. Přijel sám, asi po půl roce přicestovala obžalovaná. S obžalovanou vycházeli dobře, byli šťastný pár, neměli důvod k hádkám. Je pravdou, že v předchozí době měl přítelkyni, s níž obžalovanou podvedl, což se stalo jen jednou a stokrát toho litoval. Obžalovaná se na něho hněvá do současné doby. Ke skutku vysvětlil, že se to stalo nad ránem, měl po šestnáctihodinové směně. Když se probudil, zjistil, že obžalovaná nespí vedle něho, proto jí šel hledat a dítě již bylo narozené. Dítě zvedl ze země, odnesl do ubytovny a přivolal lékaře. Obžalovanou hledal na WC i v koupelně, krev nikde neviděl. Když vyšel před ubytovnu, šel asi 15 nebo 20 minut, než obžalovanou potkal, nedokáže to však přesně odhadnout, hodinky neměl. Obžalovanou našel nedaleko ubytovny, na sobě měla

pyžamové kalhoty, byla divná, stěžovala si jen na bolesti. Když přijeli záchranáři, musel se věnovat své dceři [redacted], která plakala. Pokud se týče možnosti druhého dítěte, tak nevěděli, jak na tom budou finančně, neboť na tom byli špatně, pohlavní styk však neměli chráněný. Na obžalované žádné změny nepozoroval, zejména v tom směru, že by přibývala na váze, měla změny nálad. V podstatě na to ani neměl čas, neboť byl většinou v práci. Sex až do porodu neměli, nebyl na to čas. Poslední pohlavní styk s obžalovanou si již nevybavil. Přehled o její menstruaci neměl, neboť byl s obžalovanou jen občas a takové věci nesleduje. Nedokáže říct, proč těhotenství tajila. Na ubytovně asi neměla obžalovaná žádnou kamarádku, se svými rodiči nevycházela dobře. Pokud v přípravném řízení uvedl, že vyšel z ubytovny, poté šel doprava okolo kontejnerů a dále k plechové garáži, kde obžalovanou spatřil, v hlavním líčení uvedl, že si to po přečtení části výpovědi vybavuje. Dítě leželo vedle obžalované na zemi, bylo asi v dece nebo tričku, plakalo. Dítě odnesl do pokoje ubytovny, přikryl jej a volal záchranku, s obžalovanou vůbec nemluvil. Obžalovaná jej asi následně instruovala, jak má vypovídat. Pokud byla přečtena část výpovědi svědka z přípravného řízení, v níž uvedl, že předtím, než byla obžalovaná odvezena do nemocnice, mu něco říkala o sprše, proto policii sdělil, že porodila ve sprše, v hlavním líčení toto popřel s tím, že to později negoval. Pokud policii uvedl, že obžalovaná porodila ve sprše, tak to byla pravda, obžalovaná mu však neřekla, aby takto vypovídal. Svědek připustil, že měl strach, předtím nikdy neměl žádné problémy se zákonem. Obžalovaná mu neřekla, kde porodila, sprchu zmínil, neboť byl „mimo“. Nevybavil si, že by mu obžalovaná v SMS zprávě z nemocnice psala, jak má vypovídat. Do zastavárny dal telefon zn. LG, neboť neměli peníze, neví, zda takto naložil i s mobilem zn. Samsung. Má za to, že po ekonomické stránce by další dítě zvládli. Obžalovanou navštěvuje ve věznici, neřekla mu, proč před ním těhotenství tajila. Svědek neregistroval, že by obžalovaná poslední měsíce přibrala na váze, pokud se o tom zmínil v přípravném řízení, vysvětlil, že obžalovaná je malá a má silnější postavu, přičemž další vyjádření svědka již není ve srozumitelné podobě zaznamenáno na zvukovém záznamu. Dcera [redacted] je nyní v pěstounské péči matky svědka na Slovensku. O [redacted] se obžalovaná starala, vařila jí, učila se s ní. Je pravda, že dcera měla stále plenky, neboť jí nechtěli pouštět na záchod na ubytovně, časem, pokud by sehnali byt, tak by jí koupili nočník. K řece v [redacted], která je dle svědka vzdálená dvě nebo tři hodiny od ubytovny, nikdy na procházku nechodili.

Svědkyně [redacted] v hlavním líčení uvedla, že se od přítele obžalované dozvěděla, že obžalovaná porodila ve sprše. Obžalovaná se s přítelem dle svědkyně občas hádala, obžalovaná si však na něho nestěžovala. Pokud svědkyně v přípravném řízení uvedla, že hádky byly hlavně kvůli penězům, v hlavním líčení toto vyjádření stvrdila jako pravdivé. Obžalovaná měla [redacted] holčičku, se kterou chodila na procházky, v pokoji měla nepořádek, dopoledne spala. O těhotenství se jí obžalovaná nesvěřila, sama svědkyně nezpozorovala, že by obžalovaná byla těhotná, změny v jejím chování neregistrovala. Za pravdivé označila svědkyně též vyjádření z přípravného řízení, v rámci něhož popsala, že si obžalovaná stěžovala na bolest břicha, často chodila na malou stranu. K tomu v hlavním líčení dále doplnila, že bolesti břicha začala obžalovaná zmiňovat asi tři měsíce před činem.

Za souhlasu stran byly postupem podle 211 odst. 1 trestního řádu přečteny svědecké výpovědi [redacted], [redacted], [redacted] **a** [redacted]. [redacted] vysvětlil, že od května 2015 bydlel na ubytovně v [redacted], [redacted], kde bydlel i [redacted] s obžalovanou. Na obžalované neregistroval, že by byla těhotná. Měli dceru, která nosila pleny, obžalovaná sama nikam nechodila, byla skoro pořád doma, v bytě měla nepořádek. Obžalovaná si stěžovala na [redacted] s tím, že měl dvě jiné ženy. Obžalovaná se kamarádila s [redacted]. Dne 25.3.2016 šel svědek do restaurace, vrátil se kolem

03.00 hodin. U ubytovny byl kolem 03.30 hodin, u popelnic u ubytovny viděl, jak se tam někdo motá, dle něho se jednalo o [redacted], viděl ji na vzdálenost 40 – 50 m, nesla tmavší igelitovou tašku, připadalo mu, že tam něco křičí, bylo to jako dětský pláč, žádné dítě neviděl. Dál tomu nevěnoval pozornost a šel spát. Ráno vstával po 08.00 hodině, na místě byli policisté a sanitka. Policisté se ho ptali, zda si nevšiml, že byla obžalovaná těhotná. Toho si svědek nevšiml. [redacted] mu poté sdělil, že se jim narodilo mrtvé dítě, že doktoři přijeli pozdě.

Svědek [redacted], majitel ubytovny, o soužití obžalované s [redacted] nic neví, neměl vědomost o těhotenství obžalované, nic na ní nepozoroval. O skutku se dozvěděl od policie.

Svědek [redacted] [redacted] rovněž pobýval od prosince 2015 na předmětné ubytovně. Obžalovaná bydlela na ubytovně se svým přítelem a dcerou. Na obžalované neregistroval těhotenství. Z ubytovny se svědek odstěhoval posledního dubna 2016 a tehdy šel se svou kamarádkou [redacted] a jejím přítelem [redacted] do zastavárny v [redacted], neboť [redacted] chtěl koupit mobilní telefon pro syna své přítelkyně. Tehdy koupil dva mobilní telefony, jeden byl zn. Samsung. Oba telefony byly bez SIM karet. [redacted] posléze zjistila, že jsou v mobilu uložené nějaké SMS zprávy, které si dala do souvislosti s předmětným skutkem, o kterém byla reportáž v televizi. Svědek se následně domluvil s [redacted], že mobil předá policii, což také 2.5.2016 učinil.

Svědkyně [redacted], správcová ubytovny, vysvětlila, že obžalovaná téměř ubytovnu neopouštěla, s dcerou chodila jen velmi málo ven, na nic si nestěžovala. Asi měsíc před skutkem si svědkyně všimla, že má obžalovaná špičaté břicho, napadlo jí, že je těhotná. Když se svěřila svému příteli, tak jí řekl, že to asi nebude pravda, neboť viděl na jejím spodním prádle, které šla vyprat, krev. Obžalovaná se svědkyni nesvěřila, že je těhotná. O skutku svědkyně nic neví, [redacted] jí zpravil o tom, že o těhotenství obžalované nevěděl, porodila v trávě za popelnicemi, jinému z ubytovaných však uvedl, že porodila mrtvé dítě ve sprše. Když prováděla svědkyně ve sprše úklid, byla na podlaze krev, rovněž tak na dámské toaletě. Jednalo se však o světlé šmouhy, svědkyni připadalo, jakoby se někdo od krve jen umýval.

Dle **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství**, byla zevní prohlídkou mrtvého novorozence zjištěna zlomenina pravé temenní kosti s roztržením vazivového spojení mezi temenními kostmi, rozsáhlé pohmoždění především temenního laloku mozku vpravo, roztržení tvrdé pleny mozkové na konvexitě mozku, zakrvácení pod tvrdou plenou mozkovou, zakrvácení měkkých plen mozkových, rozsáhlé prokrvácení řídkého pojiva měkkých pokrývek lebečních, dva okrouhlé krevní výrony vlevo a vpravo na čele, okrouhlý krevní výron vpravo na tváři, krevní výron na bradě, krevní výron vpravo v krajině lopatkové a krevní výron vlevo na lýtku, otok měkkých tkání v pravé temenní krajině v rámci tzv. porodního nádoru. Bezprostřední příčinou smrti bylo poranění nitrolebních struktur (krvácení mezi mozkové obaly a pohmoždění mozku) při zlomení kostí lebky. Dle záznamu ZZS nebylo dítě po porodu ošetřeno, na pupečníku byla při pitvě nalezena porodnická svorka, která tam byla dána při ošetření zdravotnickými pracovníky. Konec pupečníku byl nerovný, což by odpovídalo jeho přetržení. Dítě bylo zralé, donošené (délka 50 cm, hmotnost 2970 g), mimoděložního života plně schopné. Zevní prohlídkou, ani pitvou, doplněnou mikroskopickým vyšetřením, nebyly zjištěny žádné vrozené vývojové vady, ani chorobné orgánové změny. Dítě po porodu prokazatelně žilo a dýchalo – svědčí pro to nález rozepnutých plic i plovací zkoušky plic a žaludku.

Zjištěné poranění z hlediska soudně lékařského svědčí pro působení hrubého zevního násilí proti hlavičce novorozeného dítěte, které je i porodem probíhajícím v domácích podmínkách, nevysvětlitelné. Úrazové změny na hlavičce dítěte jsou takového charakteru a rozsahu, že svědčí pro násilné jednání ze strany druhé osoby. Jsou dobře vysvětlitelné udávaným mechanismem matkou, že dítěti přikrytém ručníkem nejméně dvakrát šlápla na hlavičku nohou obutou do plastové pantofle. Ke smrti novorozeného dítěte došlo bezprostředně při příjezdu do nemocničního zařízení – JIP dětské kliniky FN [redacted] dne 26.3.2016 v 05.04 hodin, tedy cca 3 hodiny po narození, pokud je vycházeno z údajů matky o době porodu. Chemicko-toxikologické vyšetření krve a biologického materiálu neprokázalo přítomnost alkoholu, ani jiné toxikologicky významné extraktivní látky. Ze soudně lékařského hlediska šlo o smrt násilnou, způsobenou druhou osobou.

V hlavním líčení znalci stvrdili závěry posudku a doplnili, že lební kosti novorozence jsou náchylné k vnějším mechanickým vlivům, kdy kosti nejsou spojené, v této oblasti jsou pevné vazby, které umožňují při průchodu porodními cestami určitou konfiguraci, aby byl porod možný. Hlavička je poměrně pružná, k roztržení vazu a zlomení kosti je proto zapotřebí poměrně velké síly. Pokud se týká poranění zjištěných na těle novorozence v místě lopatky a lýtka, tato jsou vysvětlitelná tlakem, působením síly do těchto míst od podložky, přitlačením. Poranění mohla také vzniknout při manipulaci s dítetem silným stištěním nebo spíše prudším položením.

Ze **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví gynekologie a porodnictví**, vyplynulo, že během celého porodu, který trvá různě dlouhou dobu, dochází k celému komplexu jevů, které mohou až dramatickým způsobem změnit chování rodičky. Jednak jde o poměrně náhlou a rychlou změnu hladin hormonů, která může způsobit poruchu vnímání a jednání, jednak jde o bolest, která je způsobena děložními kontrakcemi a také postupující velkou částí plodu (nejčastěji hlavičky) pánví rodičky a rodidly. Tyto tlakové změny každá žena vnímá zcela jinak, od různě silného tlaku až jako velmi intenzivní, nesnesitelnou bolest. Rovněž tak každá rodička zcela odlišně vnímá děložní činost a jí způsobenou bolest. Projevy chování a jednání způsobené porodem mohou proto mít u každé ženy, dokonce i jedné ženy při opakovaných porodech, zcela odlišnou kvalitu. Od mírné formy, kdy žena si jen uvědomuje své řečové projevy, jindy nedobře koordinuje pohyb končetin, těla, ale ve vzácných formách může dojít až k tomu, že žena vůbec žádným způsobem nevnímá okolí, ale i sama sebe a může vůči okolí, ale i sobě, jako obrannou reakci na porod použít násilí. Všechny takovéto projevy rozrušení porodem jsou vázány na vlastní porod, tedy na dobu, kdy porod probíhá. V časném poporodním období – tj. do doby cca 24 hodin po skončeném porodním ději, může žena z celkového tělesného a psychického vyčerpání také být ve stavu, kdy si plně své jednání neuvědomuje. Tedy, kdy její smyslové či tělesné projevy mají charakter nenormálního či abnormálního jednání. Je samozřejmé, že pokud ženu tzv. porod překvapí, není na něj připravena, mohou být takovéto jevy častejší. Obecně se o rozrušení porodem v literatuře jen zmiňuje, vystupňovaná forma je extrémně vzácná. Vzhledem k tomu, jak dokonale a spolehlivě obžalovaná popisuje děj porodu a hlavně vzhledem k objektivně zaznamenanému chování a odpovědích při komunikaci s dispečerkou ZZS, lze dle znalce s jistotou uvést, že v době porodu nebyla ve stavu, kdy by si celou situaci plně neuvědomovala. Lze tedy prohlásit, že v době porodu nebylo u ní tzv. rozrušení z porodu, tedy, že by v té době jednala ve stavu sníženého či omezeného stupě rozpoznávání. Během porodu nenastaly takové situace, které by její rozpoznávací schopnost potlačily, či-li lze konstatovat, že zde nenastalo tzv. poporodní rozrušení. Ze záznamu z komunikace s dispečerkou zdravotnické záchranné služby je patrné, že obžalovaná byla plně při vědomí, o celé situaci informovala navíc falešně a její jedinou hlavní starostí bylo, jak dlouho bude

v nemocnici. Jakýkoliv emoční vztah k proběhlému porodu a dítěti byl nulový. Obžalovaná v době porodu netrpěla žádnou psychickou odchylkou, která by její rozpoznávací schopnosti v té době ovlivnila (tzv. rozrušení z porodu). Naopak je patrné, že těhotenství nebylo žádoucí a že se vědomě novorozence chtěla zbavit a toto plánovala. V posudku se dále znalec podrobně věnoval obecným příznakům těhotenství, včetně samotného porodu, životních projevů novorozence. Dle údajů poskytnutých obžalovanou dospěl znalec k závěru, že se v daném případě mohlo jednat o překotný porod. Z popisu děje tohoto překotného porodu mohlo dle znalce dojít k ohrožení na životě obžalované z krvácení z neošetřeného pupečníku, avšak u řady žen se cévy i v nepodvázaném pupečníku samy uzavírají a tak nedochází k většímu krvácení. Rovněž i dítě může být ohroženo krvácením z neošetřeného pupečníku – i zde platí stejné pravidlo jako o rodičky. Dále je novorozenec v ohrožení života z prochlazení. Vzhledem k tomu, že obžalovaná rodila v kleče na ručník, nebylo dítě ohroženo poraněním hlavičky.

V hlavním líčení znalec stvrdil závěry posudku a doplnil, že charakter krvácení při těhotenství bývá jiný než při běžné menstruaci. V tomto směru znalec připustil, že obžalovaná mohla krvácet např. pro patologii placenty, mohlo se jednat o krvácení slabší, v kratší době. Ženy, které nedokáží rozlišit krvácení menstruační a jiné krvácení, což je dle znalce velké procento, mohou vnímat jiné krvácení jako menstruaci přesto, že se o menstruaci nejedná. Jde o pseudomenstruaci. Pokud se měl znalec vyjádřit k tvrzení obžalované, že měla vnímat pohyby plodu až tři týdny před samotným porodem donošeného dítěte, vysvětlil, že v případě obézní ženy za situace, kdy je dítě uložené v jiné poloze, nemusí žena vnímat pohyby intenzivně. Pokud se obžalovaná domnívala, že normálně menstruuje a pohyby nebyly takové intenzity, tak to vůbec nemusela brát jako průkaznou známku těhotenství. Znalec však takové tvrzení obžalované posoudil jako nepravděpodobné, neboť vícerodičky pohyby cítí velice brzy. Pohyby začíná žena cítit kolem dvacátého týdne, maximum pohybů je kolem 25. – 30. týdne, kdy dochází ke zmnožení plodové vody, takže dítě má dostatek prostoru. Ke konci těhotenství, kolem 34, 35. týdne, dítě zaujímá definitivní polohu, hlavičkou či zadečkem a ubývá plodové vody, pohyby proto nejsou tolik intenzivní.

U obžalované se mohlo jednat o tzv. překotný porod, nedá se ovšem uzavřít, že by se jednalo o běžnou věc v případě vícerodiček. O překotném porodu se hovoří, pokud se jedná o porod kolem třiceti minut od počátku příznaků porodu, což ovšem není nic nezvyklého.

V daném případě jednala obžalovaná racionálně, nikoli ve stavu rozrušení z porodu, kdy v tomto směru znalec poukázal na chování obžalované bezprostředně po porodu, kdy se oblékla a šla z dítěte udělat „plaváčka“, nebyla však schopná jít, proto se rozhodla dítě odložit do kontejneru, což je jednání racionální.

Pokud se měl znalec dále vyjádřit k možným důsledkům v případě neporození placenty, vysvětlil, že to v podstatě nic neznamená, pokud nedojde ke krvácení z pupečníku v části, která zůstává na placentě. Jediným rizikem je možnost zánětu. Placenta se normálně porodí do třiceti minut až jedné hodiny. Pokud k jejímu porodu nedojde, pak se provádí její manuální odstranění. Ženy jsou před porodem dle znalce běžně instruovány odborným personálem o průběhu porodu, včetně porodu placenty a situace, kdy se placenta neporodí. Znalci však není známo, do jaké míry jsou rodičky informováni ve Slovenské republice.

Stav rozrušení porodem je dle znalce přechodná záležitost, může trvat pár minut, vteřin, může se rozvinout až do laktační psychózy, kdy rozrušení přejde již do onemocnění. Rozrušení je vyvolané fyziologickými pochody v průběhu porodu, tlakem, bolestí,

přítomností v jiném prostředí než je rodička zvyklá, situací, na kterou není nebo nechce být připravena. Laktační psychóza je dána hormonálními změnami ženy. Rozrušení trvá většinou při vlastním porodu, kdy se žena může chovat zcela odlišně než je její přirozenost. V rámci takového stavu žena neovládá své jednání, ale dokáže si jej uvědomovat a dokáže ho i popsat.

Osobní pohovor s obžalovanou znalec neprovedl, neboť její výpověď na policii byla zcela adekvátní a dostatečná. Navíc se jednalo i o časový odstup, který je velmi důležitý, neboť stav rozrušení porodem je možno hodnotit těsně po porodu.

Pokud se měl znalec vyjádřit k časovým údajům vztahujícím se k porodu, uvedl, že v lékařské zprávě je uvedeno, že porod nastal 26.3.2016 ve 2.45 hodin a pak je uváděn čas 3.15 hodin, což je za půl hodiny, což by odpovídalo tomu, že někam šla a objevil jí její druh. Čas, který uvedla obžalovaná jako dobu porodu, není přesný, neboť ona sama jej nezná. Jednalo by se o spekulace, neboť v tomto směru nejsou dle znalce k dispozici žádné relevantní údaje. V případě, kdy porod probíhá mimo zdravotnické zařízení, vyznačuje se statisticky čas porodu placenty.

Obžalovaná byla v přípravném řízení podrobena **znaleckému zkoumání znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie.** Ze **závěrů psychiatra** vyplynulo, že obžalovaná v době porodu ani po porodu netrpěla žádnou duševní chorobou nebo poruchou v pravém slova smyslu. Byla u ní diagnostikována pouze smíšená porucha osobnosti a podprůměrný intelekt. V době před porodem, v době porodu i po porodu byla obžalovaná schopna rozpoznat důsledky svého jednání a byla schopna své jednání ovládat. Ovládací a rozpoznávací schopnosti byly u obžalované plně zachovalé. Motivem jednání obžalované byl strach, že ji opustí partner. Nejednalo se v žádném případě o důsledek duševní choroby. Současný duševní stav obžalované je dle znalkyně uspokojivý, obžalovaná je schopna chápat smysl trestního řízení, dokazování, případně soudního projednávání, účel i smysl případného trestu. V současné době netrpí žádnou duševní chorobou v pravém slova smyslu.

V hlavním líčení znalkyně stvrdila závěry posudku a dále se vyjádřila k průběhu explorace obžalované, kdy vyjádření obžalované (zaznamenané na diktafon) znalkyně zachytila autenticky do písemně zpracovaného posudku. Obžalovaná při vyšetření ochotně spolupracovala, stavěla se spíše do role oběti, snažila se působit jako chudinka, že neměla jinou možnost, neboť by jí partner jinak opustil. Nejhorším zážitkem jejího života bylo, že odhalila jeho nevěru, přičemž po celou dobu vyšetření projevovala hlavně sebelítost. Znalkyně nezaznamenala žádnou lítost nad činem či zájem o dcery, které během vyšetření ani nezmiňovala. Opakovaně ze strany obžalované zaznělo: „co bude se mnou, on mě opustí“. Během vyšetření se obžalovaná sice několikrát rozplakala, pokaždé to však bylo v souvislosti s tím, když popisovala nevěru svého druha nebo strach z toho, že jí opustí. Takové chování obžalované vyplývá i ze záznamu psychlogického vyšetření v době, kdy byla hospitalizována na gynekologii, kdy byla schopna bez problémů a emočního doprovodu o činu hovořit (tři dny po činu) a nad ztrátou dítěte žádnou emoci neprojevila. Pokud v rámci vyšetření obžalovaná uváděla, že chtěla dát dítě k adopci či do babyboxu, pak nedokázala ani popsat, jak babybox vypadá, jak funguje a kde by ho hledala. Na jednu stranu tvrdila, že nechtěla, aby se o těhotenství někdo dozvěděl, na druhou pak tvrdila, že chtěla rodit v nemocnici a k adopci by jí informace poskytl lékař. Pokud znalkyně posoudila ovládací a rozpoznávací schopnosti obžalované za plně zachovalé, k tomu vysvětlila, že obžalovaná o činu hovořila, nedošlo k žádné ztrátě paměti, dokázala vše do detailu popsat, navíc se jednalo o čin předem naplánovaný. Přesto, že v rozhodné době byla nějakým způsobem ovlivněná porodem, probíhaly u ní hormonální změny, stále jednala racionálně. Navíc bezprostředně po činu

volala příteli a instruovala ho, aby vypovídal jinak, než byla realita, aby řekl, že jí našel ve sprše a nikoli u kontejneru. To vše svědčí pro to, že v rozhodné době byla plně v realitě a velmi dobře věděla, co dělá. Obžalovaná měla vlastní plán, kterého se držela, musela ho změnit, protože porod nepostupoval tak, jak předpokládala. Tím, že došlo k zadržení placenty a silnému krvácení, nebyla schopná dojít k řece. Plánu se držela a operativně jej řešila. Když viděla, že k řece nedojde, tak tam byly kontejnery, jednalo se dle znalkyně o sled racionálních kroků, nejednala v pohnutí mysli, vše do sebe logicky zapadalo. Obžalovaná dobře věděla, co dělá. Byla zesláblá, trochu ovlivněná porodem, ale nikoli forenzně významnou měrou. Výpovědi na policii byly dle znalkyně autentické, vyjádření před znalci pak znalkyně označila za racionální kalkul obžalované, jak se z toho co nejvíce vyvléknout a postavit se do lepšího světla. Plán obžalované byl dle znalkyně jediným či nejjednodušším řešením situace, neboť jiná řešení představovala riziko odhalení jejího těhotenství.

Dle **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie**, jsou aktuální intelektové výkony obžalované v pásmu lehké mentální retardace, CIQ 63. Celková funkční úroveň a adaptivita obžalované odpovídá pásmu lehké mentální retardace. Paměťové funkce odpovídají intelektovému nadání, obžalovaná se pomaleji učí nové věci, paměťové stopy rychleji mizí, křivka učení je plochá. Myšlení obžalované je simplexní a ulpívavé. Osobnost obžalované je simplexní s výraznými psychopatickými rysy. U obžalované znalkyně konstatovala celkové podivínství a nepřiměřenost emočního prožívání. Obžalovaná je zvýšeně náročná na pozornost druhých, neustále vyžaduje ujišťování a podporu ze strany okolí, ve vztazích je ale zcela sobecká, bez schopnosti poskytnout podporu a péči druhým. Pokud je odkázána pouze na svoje rozhodnutí, jedná chladně, účelně, bez jakéhokoliv ohledu na sociální konvence, pravidla, zákony. Morální úroveň je velmi nízká, jakékoliv vyšší morální principy a zásady zcela u obžalované absentují, rozhodujícím faktorem je aktuální prospěch obžalované. Obžalovaná byla schopna správně chápat a vnímat průběh jednotlivých událostí v době před porodem, v době porodu i po porodu. V době porodu mohlo být vnímání obžalované ovlivněno okolnostmi probíhajícího porodu, nikoliv však významnou mírou z forenzního hlediska. Z popisu průběhu událostí obžalovanou lze dle znalkyně usuzovat, že v době probíhajícího porodu byla emočně rozrušená, jednalo se o emocionálně vypjatou situaci. Obžalovaná ale po celou dobu dokázala jednat racionálně a účelně, emocionální prožívání bylo dostatečně korigováno racionální složkou, nejednalo se o momentální zkratové jednání. Motivací jednání obžalované se na základě psychologické analýzy jeví únik ze subjektivně složité životní situace. Obžalovaná při řešení situace zohlednila zcela sobecky pouze svůj prospěch, jiné aspekty zcela ignorovala. Do doby znaleckého zkoumání převažuje u obžalované lítost nad vlastní osobou nad soucitem s obětí svého činu. U obžalované nebyla psychologickým vyšetřením zjištěna zvýšená agresivita. Nejedná se o osobu, která by ve vypjatých situacích měla tendenci preferovat agresivní jednání. Obžalovaná ve vypjatých situacích volí únikové strategie – subjektivně nejjednodušší řešení – bez ohledu na případné následky, bez ohledu na prožívání a postoje druhých lidí.

Sociální fungování obžalované je dle znalkyně narušené. V primární rodině vztahy dle obžalované byly výrazně konfliktní, dlouhodobě byla s rodinou bez kontaktu. Obžalovaná má elementární zájem o vztahy s lidmi, ale chybí jí adekvátní sociální dovednosti, není schopna navázat plnohodnotný reciproční vztah. V partnerských vztazích je závislá na partnerovi, zcela odkázána na jeho rozhodnutí, bez partnera se cítí ohrožená, neschopná samostatné existence. Sociální dovednosti obžalované jsou velmi limitované. Osobnost obžalované je simplexní s výraznými psychopatickými rysy, kdy se jedná o trvalé povahové odchylky. Případná úspěšná resocializace je komplikována i velmi nízkým intelektem, který je v pásmu lehké mentální retardace. Obžalovaná v době znaleckého zkoumání neměla náhled na

vyšetřované události, litovala převážně sama sebe, vyšetřované události a smrt dítěte bagatelizovala.

V hlavním líčení znalkyně stvrdila závěry posudku a doplnila, že obžalovaná opakovaně zmiňovala, že si neumí představit život bez partnera, že by její život skončil, jedná se však o život s partnerem, nikoli o emoční pouto k němu. V případě, že se má rozhodnout sama, rozhoduje se zcela bez schopnosti empatie, což je zřejmé i z předmětného skutku. Obžalovaná není schopna zvážit jiný prospěch než svůj a není schopna najít alternativní řešení. Jedná se o naprosto jednoznačný plán, který vede k tomu, aby ochránila svou osobu před případnými komplikacemi, které se objektivně zdají být, ale ve skutečnosti nejsou, tak závažné. Obžalovaná je svým intelektem mohla vnímat jako nepřekonatelné, ale nepřipouští jinou alternativu. Nikdy se nezmínila o tom, že by jí dal partner najevo, že by další dítě znamenalo konec jejich vztahu.

Za souhlasu stran byl postupem podle § 211 odst. 5 trestního řádu přečten **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie**, dle něhož nebyl plynovou chromatografií v krvi novorozence prokázán etylalkohol, ani jiné toxikologicky významné těkavé látky. Shodným postupem byly k důkazu provedeny **znalecké posudky z oboru kybernetiky, odvětví výpočetní techniky,** z nichž je zřejmá data uložená v mobilním telefonu zn. Samsung vydaného svědkem [redacted] Mimo jiné se jedná o SMS komunikaci vedenou mezi obžalovanou a [redacted] v době, kdy obžalovaná byla hospitalizována na gynekologicko-porodnickém oddělení FN v [redacted] a instruovala [redacted], jak má vypovídat.

Ve věci byla provedena řada **listinných důkazů**. Z **protokolu o předání záznamu hovoru z tísňové linky 155** (č.l. 3) je zřejmé, že hovor na tísňovou linku byl započat dne 26.3.2016 ve 3.18.28 hodin [redacted] Ze **zvukového záznamu** (č.l. 4) monitorujícího tento hovor vyplývá, že s dispečerkou tísňové linky hovořil jak [redacted], tak obžalovaná. [redacted], z jehož hlasu je patrné silné rozrušené, oznámil, že obžalovaná porodila. Obžalovaná pak informovala o tom, že doposud neporodila placentu, porod proběhl v koupelně a dotazovala se, jak dlouho bude v nemocnici a zda za ní bude moct přijet její přítel, neboť nemá žádné věci.

Dále soud k důkazu provedl z CD nosiče **záznam o prověrce na místě**, která byla realizována v době před sdělením obvinění, konkrétně dne 31.3.2016 (č.l. 26). Během tohoto úkonu obžalovaná označila místo, kde hodlala vhodit dítě do řeky, místo, kde porodila a kam posléze novorozené dítě odnesla s tím, že jej vhodí do kontejneru. Průběh tohoto procesního úkonu je dokumentován **protokolem** a pořízenými **fotografiemi (č.l. 18-25)**

Pro potřeby trestního řízení obžalovaná **vydala** dne 31.3.2016 plastové pantofle a fialový ručník, což dokumentuje **protokol a fotografie** (č.l. 27-28, 33-36).

V **lékařské zprávě** FN [redacted], gynekologicko-porodnické kliniky (č.l. 31), je uveden porod ve 2.45 hodin, což je údaj RZP. Obžalovaná byla přijata k hospitalizaci za situace, kdy ještě neporodila placentu. **Záznamy zdravotnické záchranné služby** (č.l. 406-413) deklarují průběh ošetření obžalované i novorozence.

Při **prohlídce těla obžalované** realizované dne 31.3.2016 nebyly zjištěny žádné relevantní kriminalistické stopy (č.l. 37-41). K důkazu byl proveden i **protokol o prohlídce novorozence** (č.l. 146-147) a dále **CD záznam** z tohoto úkonu (č.l. 148). Provedená **pitva**

novorozence je pak dokumentována **fotografiemi** (č.l. 177-187).

Dle **protokolu o ohledání místa činu, včetně fotodokumentace** (č.l. 136-145), byla před sprchovým koutem zajištěna biologická stopa.

Dle **protokolu o vydání hmotné věci** ze dne 1.4.2016 (č.l. 151-153) vydal [redacted], provozovatel prodejny [redacted], mobilní telefon zn. LG [redacted], který v provozovně zastavil [redacted]. Svědek [redacted] pak dne 2.5.2016 **vydal mobilní telefon zn. Samsung** (č.l. 157-158), který za jeho přítomnosti zakoupil v zastavárně v [redacted], což dokládá též **paragon** (č.l. 159).

Dle **znaleckého posudku z oboru kriminalistiky, odvětví genetiky** (č.l. 359-362), nelze ve smíšených DNA profilech stanovených z obou stran ručníku a vnitřní strany levé pantofle vyloučit přítomnost DNA profilů stanovených z bukálního stěru obžalované a vzorku tkáně novorozence. DNA profil stanovený ze stěru zajištěného z hnědé skvrny na svrchní části levé pantofle se ve sledovaných polymorfismech shoduje s DNA profilem obžalované.

Pěší trasa od ubytovny k řece, k místu označenému obžalovanou, činí 1,2 km a lze jí ujít za 19 min., což vyplývá z **internetové mapy** (č.l. 559-560), kterou si soud opatřil.

Podle § 216 odst. 1 trestního řádu rozhodl soud současně o tom, že ve věci nebudou prováděny další důkazy. V tomto směru nutno předeslat, že dokazování bylo soudem provedeno v nezbytném rozsahu tak, jak mu ukládá ustanovení § 89 odst. 1, písm. a) – f) trestního řádu, do něhož se promítla zásada zakotvená v § 2 odst. 5 trestního řádu, dle níž jsou orgány činné v trestním řízení povinny zjišťovat skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Soud proto při respektování citovaných ustanovení procesní normy provedl všechny důkazy pro rozhodnutí potřebné. Obhajobou požadované zpracování revizní znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví gynekologie a porodnictví, považuje soud za nadbytečné. Soud nemá žádné pochybnosti o správnosti již v tomto oboru zpracovaného posudku znalcem MUDr. Mgr. Miloslavem Nesybou, a to i s přihlédnutím k vyjádření znalce v hlavním líčení ohledně časového průběhu porodu, kdy v tomto směru obžalovaná neposkytla relevantní údaje a nadbytečnosti výslechu obžalované znalcem.

Po zhodnocení všech ve věci provedených důkazů, a to jak jednotlivě, tak v jejich vzájemných souvislostech, dospěl soud k níže uvedeným závěrům. Soud pracoval především s výpověďmi obžalované [redacted] učiněnými jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem. V této souvislosti podrobil soud pečlivému rozboru obhajobu obžalované zejména ohledně stavu, v jakém se měla nacházet v době porodu a krátce po něm a kterou komparoval s dalšími ve věci provedenými důkazy. Předně nutno konstatovat, že soud vzal za prokázanou vědomost obžalované o svém těhotenství, nicméně zůstává otázkou, kdy obžalovaná uvedenou skutečnost zjistila. Za velmi nepravděpodobné považuje soud období krátce před porodem, tedy na začátku měsíce března 2016, od kdy také měla, jak sama uvedla, vnímat pohyby plodu. V tomto směru nelze přehlédnout, že z výpovědi obžalované současně vyplynulo, že od měsíce ledna přestala menstruovat, přičemž do té doby se u ní dostavovala normální měsíční perioda. Je ovšem s podivem, že na vynechání menstruace měla dle vlastního tvrzení reagovat (těhotenským testem) až na začátku března, tedy v době pokročilého těhotenství, kdy lze důvodně předpokládat, že již v době předchozí musela vnímat, coby vícerodička, pohyby plodu, které naopak ke konci těhotenství nejsou pro ženu

natolik intenzivní. Na druhou stranu nelze dle znalce gynekologa vyloučit, že se u obžalované dostavovalo krvácení i v pokročilém stádiu těhotenství, a to v podobě tzv. pseudomenstruace, kdy charakter krvácení je jiný, vyvolaný možnou patologií, což ovšem obžalovaná nemusela rozlišit. I pokud by soud přistoupil na verzi obžalované ohledně doby, kdy zjistila svou graviditu (o čemž však má soud důvodné pochybnosti), pak je s podivem, že nevyhledala odbornou péči, aby tak, mimo jiné, získala relevantní informaci o stádiu těhotenství, tedy, že by se chovala obdobně jako v případě předchozích těhotenství. Z postoje obžalované je však zcela zřejmé, že těhotenství měla v úmyslu zatajit až do porodu, neboť dítě nejenže nebylo plánované, ale navíc se jednalo o těhotenství nechtěné. Další dítě totiž obžalovaná vnímala jako riziko pro její partnerský vztah s [redacted]. Obžalovaná opakovaně akcentovala obavy z ukončení vztahu, který v minulosti prošel nevěrou ze strany jejího druha, a to právě v době jejího předchozího těhotenství. Nutno dále zdůraznit, že obžalovaná v podstatě vůbec nepřipustila, že by se zabývala myšlenkou dítě si ponechat, naopak rozvíjela možné verze, jak se nechtěného dítěte „zbavit“. Pokud v této souvislosti deklarovala možnost adopce či uložení dítěte do babyboxu, pak soud neuvěřil tomu, že by takovou variantu skutečně zvažovala, dle názoru soudu jí uvedla účelově až v době trestního řízení. Není totiž bez povšimnutí, že obžalovaná neměla ani základní informace o těchto institutech, kdy současně ani nevyvinula žádnou snahu o jejich získání. V tomto směru soud neuvěřil obhajobě obžalované, pokud uvedla, že měla dostatek času si informace opatřit, neboť se domnívala, že se nachází v počátečním stupni těhotenství, což pro soud, s ohledem na výše uvedené, nevyznělo věrohodně. Soud tak má za to, že jediným řešením, které pro ni bylo současně nejjednodušším a které odráží její výrazné psychopatické rysy, bylo usmrcení dítěte po porodu proběhnuvšího mimo nemocniční zařízení, neboť za situace, kdy obžalovaná těhotenství cíleně tajila, soud neuvěřil ani tomu, že zvažovala porod v nemocnici.

Vlastnímu porodu a událostem bezprostředně na porod navazujícím, včetně časového snímku, věnoval soud pečlivou pozornost, aby tak získal veškeré indicie rozhodné pro konstrukci skutkového děje a potažmo pro adekvátní právní posouzení jednání obžalované. Vzhledem k tomu, že obžalovaná objektivně neznala přesné stádium těhotenství, lze jí přisvědčit v tom směru, že jí porod mohl zaskočit, je ovšem otázkou, zda tomu bylo po odtoku plodové vody ve sprše či, zda obžalovaná, jakožto zkušená rodička, mohla vnímat nastupivší porod dříve. Nelze přehlédnout, že obžalovaná se kolem 22.00 hodin dne 25.3.2016 uložila ke spánku, probudila se zpocená ve 23.30 hodin, přičemž kolem půlnoci odešla na toaletu a po návratu nemohla usnout, seděla na posteli, neboť se jí údajně vracel sen, kdy jí druh opouští. Do sprchy se měla vypravit až kolem 00.30 hodin. Dle názoru soudu je však s podivem, že by se rozhodla vykonat hygienu až poté, co se v noci probudila. Obžalovaná se sice probudila zpocená, nicméně k hygieně měla přistoupit až s hodinovým odstupem, neboť z výpovědi obžalované je zřejmé, že se po návštěvě toalety vrátila na pokoj, kde hodinu setrvala a poté odešla do koupelny. Zdánlivá nelogičnost popsaného počínání obžalované sice může vzbuzovat pochybnosti, nicméně dle názoru soudu nelze vyloučit, že již v této době obžalovaná registrovala známky blížícího se porodu, a proto vyhledala nejbližší možné místo k jeho nerušenému a utajenému vykonání. Pokud se týče dalších časových údajů poskytnutých obžalovanou, včetně počátku samotného porodu v době kolem 01.30 hodin, pak z těchto nelze bez dalšího vycházet, neboť se nejedná o údaje spolehlivé, obžalovaná je označila toliko za svůj odhad, aniž měla možnost konfrontovat je s přesným časem. V případě ovšem, že by tyto údaje odpovídaly realitě, pak by stěží mohl být porod označen za překotný, neboť tento je zpravidla ukončen do třiceti minut. V tomto směru nelze ani přehlédnout, že porod dle obžalované nenastal bezprostředně po odtoku plodové vody, ale s delším časovým odstupem, který odhadla na 10 – 20 minut. Skutečnost, že by se v daném případě nejednalo o překotný porod a obžalovaná tak měla časový prostor na to, aby o blížícím se porodu

informovala svého druha a snažila se zajistit odbornou pomoc, by však jen umocňovala závěr o předem plánovaném úmyslu dítě usmrtit a odstranit jeho tělo. O tom ostatně svědčí i násilný akt vykonaný na novorozeném dítěti krátce po porodu. Z výpovědi obžalované vzal soud za prokázané, že dvakrát, a to s odstupem několika minut (obžalovaná uvedla, že se jednalo o cca 5 minut), dupla na hlavičku novorozence. Poranění, která byla v oblasti hlavy na novorozenci zjištěna provedenou pitvou, jsou dle závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, obžalovanou udávaným mechanismem dobře vysvětlitelná. Tato poranění také soud zakomponoval do popisu skutku, neboť mají přímou návaznost na protiprávní jednání obžalované. Pokud byla na těle novorozence prokázána i další drobná poranění, a to v místě lopatky a lýtka, která mohla být dle znalců způsobena při manipulaci s dítětem, tato nebyla, oproti obžalobě, zahrnuta do výčtu poranění způsobených cíleným jednáním obžalované.

Obžalovaná [redacted] je za své jednání plně trestně odpovědná, neboť znalcem psychiatrem nebylo shledáno, že by se v rozhodné době nacházela ve stavu nepříčetnosti či zmenšené příčetnosti, neboť její ovládací a rozpoznávací schopnosti byly znalcem posouzeny jako zcela zachovalé.

Ve vztahu k užití právní kvalifikace, která by náležitě odrážela zjištěný skutkový stav věci, nutno předeslat, že obžalovaná se snažila, a to zejména v hlavním líčení, kdy zdůrazňovala, že byla v rozhodné době v šoku a nevnímala realitu, vyvolat dojem porodního rozrušení v takové míře, které by jí poskytovalo ochranu v podobě mírnější právní kvalifikace jejího protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 142 trestního zákoníku. Nutno zdůraznit, že rozrušení porodem je výjimečné rozpoložení matky, které má původ ve fyziologických procesech vyvolaných porodem, které oslabují vůli matky a její odolnost vůči vnějším a vnitřním podnětům a brzdí plné rozvinutí mateřského pudu. Pro posouzení tohoto psychického stavu je nepochybně zásadní vyjádření znalce porodníka, které měl soud k dispozici a dle něhož znalec existenci popsaného stavu u obžalované vyloučil. K tomuto závěru vedla znalce zejména skutečnost, že obžalovaná dokonale a spolehlivě popsala průběh porodu. Znalec měl navíc k dispozici autentický záznam komunikace obžalované s dispečerkou záchranné služby, v rámci něhož byla obžalovaná dle znalce plně při vědomí, o celé situaci navíc informovala falešně a její hlavní starostí bylo, jak dlouho bude v nemocnici. O racionálním jednání obžalované svědčí dle názoru soudu i snaha obžalované o porod placenty, který se jí nezdařil, kdy obžalovaná, vybavená zkušenostmi z předchozích porodů, věděla, že po porodu plodu dojde též k porodu lůžka a jeho neporození sdělila záchranné službě i svému druhovi. Bez povšimnutí v tomto směru nemůže zůstat ani SMS komunikace obžalované s jejím druhem nedlouho po porodu (v 6.03 hodin dne 26.3.2016), kdy druha instruovala k nepravdivé výpovědi. Soud také nevylučuje, že to byla obžalovaná, která v úmyslu zahladit stopy po porodu, uklidila prostory sprchy, což by rovněž nasvědčovalo racionálnímu a uváženému jednání. Z výpovědi správcové ubytovny [redacted] totiž vyplynulo, že při následném úklidu těchto prostor sice registrovala krevní stopy, nicméně se jednalo toliko o světlé šmouhy.

Obžalovaná těhotenství tajila před svým okolím, což je zřejmé ze svědectví [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] a nesvěřila se ani svému druhovi, který do doby, než obžalovanou našel s novorozencem před ubytovnou, neměl o graviditě své družky vědomost. Za zcela signifikantní údaj svědčící o plánu obžalované dítě po porodu usmrtit, je třeba považovat skutečnost, že obžalovaná si dopředu vytipovala místo, kde dítě po narození vhodí do řeky a které také označila v rámci prověrky na místě, kdy i přes mentální deficit musela vědět, že by dítě nepřežilo, což ostatně sama připustila. Lze tedy uzavřít, že obžalovaná,

vedena přímým úmyslem, usmrtila své novorozené dítě tak, že mu dvakrát silně šlápla na hlavu, kdy měla vědomost o tom, že hlava novorozence je obzvláště náchylná k vnějším mechanickým vlivům, o čemž byla poučena zdravotnickými pracovníky v souvislosti s prvním porodem. Poranění nitrolebních struktur při zlomení kostí lebky také vedlo ke smrti dítěte, která nastala krátce po jeho převozu do nemocnice. Soud současně nemá žádné pochybnosti o tom, že k tomuto následku došlo na základě předem uváženého jednání obžalované. V tomto směru je nerozhodné, že z výpovědi obžalované nevyplynulo, že by se předem rozhodla dítě usmrtit právě tímto způsobem, k naplnění kvalifikované skutkové podstaty podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku zcela postačuje, že měla minimálně v hrubých rysech představu o tom, jak se dítěte „zbaví“, kdy popisovala, že měla v úmyslu dát ho na řeku, což by rovněž představovalo jeho jistou smrt a tedy následek, který předem uvážila. Pokud bezprostředně po porodu obžalovaná nejednala zcela v intencích předchozího plánu, pak nelze přehlédnout, že měla představu, že porodí v lese, tedy v místě, kde nebude rušena a porod proběhne utajeně. Porod na ubytovně jí však neposkytoval ochranu a poté, co dítě po porodu začalo plakat, jí reálně hrozilo, že doposud utajené těhotenství bude odhaleno. Soud tak dospěl k závěru, že obžalovaná, vedena předchozím úmyslem dítě usmrtit, operativně a v podstatě logicky reagovala na nastalou situaci, což lze dovodit i z výpovědi obžalované (nechtěla, aby dítě plakalo). Vzhledem k tomu, že i přes násilné jednání, které obžalovaná na novorozenci vykonala, bylo stále naživu, rozhodla se vhodit jej do řeky, jak si původně naplánovala. Pro vysílení po porodu a silné krvácení však nebyla schopna k řece dojít, proto rovněž pod tíhou zmíněných okolností plán přizpůsobila a pro odložení dítěte zvolila nedaleký kontejner. Tento záměr však nestihla realizovat, neboť jí vyhledal její druh, který tak přispěl k odhalení činu.

Soud, veden všemi úvahami rozebranými výše, dospěl k závěru, že jednání obžalované [redacted] je namístě kvalifikovat jako zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, neboť obžalovaná, vedena přímým úmyslem, usmrtila po předchozím uvážení své novorozené dítě.

Při úvaze o druhu a výši trestu vycházel soud především z ustanovení § 37 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku a § 39 trestního zákoníku. Přihlédl zejména k povaze a závažnosti trestného činu, zabýval se, mimo jiné, i pohnutkou činu, kterou posoudil jako zvlášť zavrženíhodnou a tudíž okolnost přitěžující ve smyslu ustanovení § 42 písm. b) trestního zákoníku, neboť k usmrcení dítěte vedla obžalovanou obava, aby jí neopustil její partner, ačkoli tento jí nikdy nedal najevo, že by další dítě znamenalo konec jejich vztahu. Obžalovaná, adekvátně své osobnostní výbavě, tak reagovala zcela chladně, s upřednostněním svých zájmů. Nutno dodat, že sobeckost obžalované se projevuje především ve vztazích k blízkým osobám, kterým obžalovaná není schopná poskytnout podporu a péči, o čemž svědčí vztah obžalované k jejím dvěma dcerám. V případě obžalované se nejedná o nikterak příkladnou matku, neboť starší z jejich dcer je v péči otce, u mladší, s níž obžalovaná přicestovala do České republiky, je obžalovaná důvodně podezřelá ze zanedbání její péče (v současné době je proti obžalované vedeno trestní stíhání pro přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku – č.l. 541-544). Přesto, že objektem protiprávního jednání obžalované bylo dítě mladší patnácti let, což samo o sobě odůvodňuje užití kvalifikované skutkové podstaty, nelze odhlédnout od skutečnosti, že obětí násilného činu bylo zdravé novorozené dítě, kterému obžalovaná nedala šanci k životu a zmařila jej na samém jeho počátku. Za přitěžující považuje soud skutečnost, že obžalovaná naplnila dvě kvalifikované skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu, přičemž nelze přehlédnout, že k násilí přistoupila opakovaně, neboť s odstupem několika minut, a to za užití velké síly, dvakrát šlápla novorozenému dítěti na hlavu. Obžalované polehčuje doznání a dosavadní

řádný život. Lítost nad spáchaným činem, kterou se obžalovaná snažila před soudem deklarovat, neposoudil soud jako vážně míněnou, naopak, ve shodě se závěry znalců má za to, že jediná upřímně projevená emoce, kterou dávala obžalovaná najevo v průběhu hlavního líčení opakovaným pláčem, je sebelítost.

K osobě obžalované bylo zjištěno, že na území České republiky nebyla soudně trestána, ani sankcionována pro přestupek. Za dobu výkonu vazby nebylo nutno chování obžalované korigovat kázeňským opatřením.

Po zvážení všech okolností uvedených výše, včetně resocializace komplikované podprůměrným intelektem obžalované, dospěl soud k závěru, že je namístě uložení trestu odnětí svobody, který by odpovídajícím způsobem zohlednil nejen okolnosti činu a míru jeho škodlivosti, ale též osobu obžalované vyznačující se výraznými psychopatickými rysy. Soud proto zvolil trest blížící se horní hranici zákonné trestní sazby ve výměře devatenácti roků. Vzhledem k tomu, že se v případě obžalované nejedná o natolik narušeného pachatele, jehož náprava by nemohla být zajištěna v mírnějším typu věznice, než do kterého by podle zákona měl být zařazen, bylo využito moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku a obžalovaná byla pro výkon trestu zařazena do věznice s ostrahou.

Vzhledem k tomu, že poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky neuplatnila řádně a včas nárok na náhradu škody, nebylo rozhodováno postupem podle § 229 odst. 1 trestního řádu navrhovaným státní zástupkyní.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze.

Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

V Plzni dne 11. listopadu 2016

JUDr. Ivana R ů ž i č k o v á, v.r.
předsedkyně senátu
Krajského soudu v Plzni

Za správnost vyhotovení: Alena Levá